

Arrest

nr. 283 881 van 26 januari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart thans van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 september 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 22 augustus 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 augustus 2022 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgeleverd. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de PZ DENDERLEEuw/ HAALTERT op 21 augustus 2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

*Aan de Heer, die verklaart te heten(1):
[...]*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen<2\ tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is. overeenkomstig artikel 3,5°;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Op 13 februari 2017 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van 6 maanden gevangenisstraf door de correctionele rechtbank Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde voor feiten van aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging en slagen en verwondingen.

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd door Frankrijk (FRPR000013613380000) ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1 ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft opnieuw in België sinds 10 maart 2022. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Op 13 februari 2017 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van 6 maanden gevangenisstraf door de correctionele rechtbank Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde voor feiten van aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging en slagen en verwondingen.

Betrokkene heeft zich tijdens de controle op 21 augustus 2022 onttrokken aan de politie en heeft getracht zich te verstoppen onder een wagen.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Op 13 februari 2017 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van 6 maanden gevangenisstraf door de correctionele rechtbank Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde voor feiten van aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging en slagen en verwondingen.

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

7° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft opnieuw in België sinds 10 maart 2022. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Op 13 februari 2017 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van 6 maanden gevangenisstraf door de correctionele rechtbank Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde voor feiten van aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging en slagen en verwondingen.

Betrokkene heeft zich tijdens de controle op 21 augustus 2022 onttrokken aan de politie en heeft getracht zich te verstoppen onder een wagen.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag

aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1 ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft opnieuw in België sinds 10 maart 2022. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Op 13 februari 2017 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van 6 maanden gevangenisstraf door de correctionele rechtbank Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde voor feiten van aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging en slagen en verwondingen.

Betrokkene heeft zich tijdens de controle op 21 augustus 2022 onttrokken aan de politie en heeft getracht zich te verstoppen onder een wagen.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Schending van de wet, in het bijzonder:

- Schending van artikel 62, § 2 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 iuncto de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

- schending van de beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht.

3.2.

3.2.1. Met betrekking tot de nietigverklaring

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt.

[...]

Verzoekende partij is geboren in 1985 en kwam in het kader van gezinshereniging met haar moeder en broer naar Nederland waar zij verblijfsrecht kreeg. Zij verloor evenwel haar identiteits- en verblijfsdocumenten waardoor zij nieuwe bewijzen moest voorleggen onder andere een geboortecertificaat.

Omdat in die periode het gewapend conflict in Ivoorkust uitbrak kon verzoekende partij geen geboortecertificaat meer verkrijgen en bijgevolg bleef zij in de onmogelijkheid om nieuwe identiteitsdocumenten aan te vragen. Het motief dat verzoekende partij op het ogenblik geen geldig paspoort met geldig visum heeft, is in die zin correct dat zij tot op heden buiten haar wil geen nieuwe identiteitsdocumenten heeft kunnen bekomen of dat zij tot op heden haar onregelmatig verblijf ondanks verschillende procedures daartoe (gezinshereniging, tweemaal asiel, asiel na Dublin-overdracht) zoals gedocumenteerd, heeft kunnen regulariseren en haar verblijfsrecht herstellen.

Het ingeroepen motief komt niet overeen met de feiten en documenten in het administratief dossier en kan de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Verzoekende partij werd op 13 februari 2017 buiten zijn weten en zonder dat hij op enige zitting aanwezig was bij verstek veroordeeld tot zes maanden gevangenisstraf veroordeeld wegens: «slagen en verwondingen-opzettelijke slagen, Artt. 392-398, al. 1 Strafwetboek» en «aanranding van de eerbaarheid-met geweld of bedreiging-op een meerderjarige, Artt. 373, al. 1-374-378 Strafwetboek».

Verzoekende partij was, het weze herhaald en benadrukt, niet op de hoogte van de tenlastenlegging, niet op enige zitting aanwezig en betwist de feiten en de veroordeling nu deze haar werden meegedeeld.

Toen zij in het kader van de Dublin-procedure op 3 maart 2022 naar België werd teruggebracht (cf. stuk nr. 10), leerde zij voor het eerst over deze veroordeling waartegen zij in verzet ging (cf. stuk nr. 13.1) en waardoor zij werd vrijgelaten (cf. stukken nrs. 13.1-2) na een DNA-test waarvan zij geen bewijs kreeg nog de uitslag werd meegedeeld.

Verzoekende partij zegt dat zij onschuldig is aan de tenlasteleggingen en rekent op de vrijspraak.

Bij de Dublin-overdracht kreeg zij eveneens het document om een verzoek om internationale bescherming in te dienen dat zij ondertekende (cf. stuk nr. 14.1-2).

Om voorgaande redenen kan verwerende partij niet ernstig de veroordeling tot zes maanden gevangenisstraf in overweging nemen of weerhouden zolang er geen uitspraak in beroep is.

Haar conclusie dat verzoekende partij geacht wordt door zijn gedrag een gevaar voor de openbare orde uit te maken, is hiermee uitermate voorbarig en niet vaststaand in enig gezag van gewijsde.

Het ingeroepen motief vindt niet overtuigend steun in de feiten en documenten in het administratief dossier en kan de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Het minderjarige zoontje van verzoekende partij dat in de relatie met een Nederlandse vriendin in november 2010 werd geboren toen verzoekende partij nog zijn verblijfsstatuut had, verblijft inderdaad niet in België maar dat betekent niet zoals verwerende partij wil doen geloven dat verzoekende partij geen kinderen of gezin heeft. Verwerende partij heeft het gewoon ondanks de feiten en documenten zich in het administratief dossier bevinden, niet in overweging genomen of onderzocht.

Het ingeroepen motief kan de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Om dezelfde redenen handelde verwerende partij onzorgvuldig.

Het risico op onderduiken is eveneens helemaal niet ernstig. Verzoekende partij heeft haar onregelmatig verblijf voortdurend en ononderbroken trachtten te regulariseren zoals aangetoond.

Wanneer verzoekende partij bij de Dublin-overdracht in handen en ter beschikking wordt gesteld van verwerende partij moet zij zich niet aanmelden. Verwerende partij is perfect op de hoogte van haar verblijf op het territorium. Zij maakte daar zelf verslag van en omcirkelde het resultaat van de geslaagde overdracht (cf. stuk nr. 10).

Zoals aangetoond, gebeurde de veroordeling bij verstek buiten het weten van verzoekende partij. Hij betwistte bij terugkeer in België middels verzet de tenlasteleggingen en veroordeling en werd daarop vrijgelaten (cf. stuk nr. 13). Hij verklaart onschuldig te zijn en heeft een DNA-test afgelegd waarmee hij gelooft zijn onschuld te kunnen aantonen.

Schending van de motiveringsplicht.

Verzoekende partij roept geen medische redenen in.

Het motief is niet pertinent en kan de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Bij een controle door de politie die cannabis rook komende van de groep waarbij verzoekende partij stond, is verzoekende partij in paniek naar huis weggelopen en toen de politie bij haar thuis aanbelde is zij onder de auto in de garage gekropen (Administratief verslag PZ Denderleeuw/Haaltert nr. van 21.08.2022). Het voorval zijnde bij controle weglopen en zich onder de auto in de garage thuis verbergen waar de politie het eerste hem gaat zoeken is zo absurd en irrationeel dat het enkel door paniek kan worden verklaard.

Het voorval zou achteraf hilarisch zijn ware het niet dat verzoekende partij zich thans wel in het gesloten centrum bevindt en de bestreden beslissing kreeg.

Het voorval aanhalen als bewijs van het 'risico op onderduiken' mist elke ernst.

Het ingeroepen motief kan de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Uit de tekst blijkt niet dat verwerende partij enigszins heeft onderzocht of overwogen wat de gevolgen van haar bestreden beslissing zijn die zij moet voorzien.

In zake leidt de bestreden beslissing tot repatriëring terwijl verwerende partij weet dat de zus die als enige in Ivoorkust achterbleef geen teken van leven meer heeft. Verwerende partij staat niet stil bij wat verzoekende partij bij verplichte terugkeer te wachten staat en weet niet of de bestreden beslissing leidt tot de schending van het verbod op refoulement. Artikel 3 EVRM is absoluut en daarvan kan onder geen beding worden afgeweken.

Terwijl het recht op leven (art. 2), het verbod op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen (art. 3), het verbod van slavernij of dienstbaarheid (art. 4, § 1) en het beginsel van geen bestraffing zonder wet zijn absoluut (art. 7) en laten geen afwijking toe (art. 15, § 2 van hetzelfde Verdrag van 4 november 1950 zoals gewijzigd). Hetzelfde geldt voor het beginsel non bis in idem (art. 4, § 3 van het Protocol nr. 7 van 22 november 1984 bij hetzelfde Verdrag van 4 november 1950 zoals gewijzigd van 22 november 1984).

Verwerende partij is als Hoge Verdragsluitende Partij gehouden tot het veile respect voor deze absolute rechten aan verzoekende partij gegarandeerd en het sluiten van een latere internationale overeenkomst die daarmee onverenigbaar is, kan haar van deze respectverplichting niet ontslaan (EHRM 10 juni 1958, nr. 235/56, p. 25; EHRM 10 januari 1994, nr. 21090/92, §§ 11-12) temeer omdat deze rechten deel uitmaken van de openbare orde van Europa (EHRM 11 januari 1961, nr. 788/60, pp. 19-20).

Het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd primeert ook op de Grondwet (CASS 9 november 2004, nr. P.04.0849.N, p. 17; a simili RVS 26 augustus 2010, nr. 206.948, § 2.1.3) en a fortiori op voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 (RVV 8 februari 2016, nr. 161.519, § 2.3.2.2; DENYS, L. (2019). Overzicht van het vreemdelingenrecht, p. 752. Heule: INNI publishers).

De artikelen 2 juncto 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd leggen aan verwerende partij een positieve verplichting op (EHRM 27 oktober 2020, nr. 19.656/18, § 51; CASS 31 januari 2018, nr. P.18.0035.F/4 ; CASS 3 januari 2018, nr. P.17.1202.F/4; RVS 29 mei 2018, nr. 241.625, §§ 6-10; RVS 28 september 2017, nr. 239.259, pp. 5-6/8; RVV Verenigde Kamers 26 september 2017, nr. 192.584, § 4.3.2).

Uit de tekst van de bestreden beslissing blijkt geen enkel onderzoek in die zin noch geeft de tekst van de bestreden beslissing enig motief waarom verwerende partij meent dat de bestreden beslissing het verbod op refolement niet schendt.

*Hierdoor handelde verwerende partij onzorgvuldig.
Schending van de zorgvuldigheidsplicht en van de motiveringsplicht.*

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

3.2. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten steunt op artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 5°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Zo wordt in de eerste plaats gemotiveerd dat verzoeker op het grondgebied verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Verzoeker voert aan dat er ten tijde van zijn geboorte een gewapend conflict was in zijn land van herkomst en dat hij daardoor geen geboortecertificaat kon verkrijgen. In zijn verzoekschrift haalt verzoeker aan dat het “*in die zin correct is dat [hij] tot op heden geen nieuwe identiteitsdocumenten heeft kunnen bekomen of dat [hij] tot op heden zijn onregelmatig verblijf ondanks verschillende procedures daartoe [...] heeft kunnen regulariseren en [zijn] verblijfsrecht herstellen*”.

In de eerste plaats dient er opgemerkt te worden dat het administratief dossier een kopie bevat van verzoekers Ivoiriaans paspoort dat werd neergelegd in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Zelfs indien verzoeker op heden niet in het bezit is van een paspoort, dient er nog steeds vastgesteld te worden dat hij niet in het bezit is van een daarmee gelijkgestelde reistitel voorzien van een visum of van een visumverklaring geldig voor België. Daarenboven erkent verzoeker uitdrukkelijk in zijn verzoekschrift dat hij niet in het bezit is van dergelijke documenten. Hij kan dan ook niet dienstig voorhouden verweerders vaststelling “*niet overeenstemt met de feiten en de documenten*” van het administratief dossier.

Wat betreft het motief dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, wijst verweerder erop dat verzoeker op 13 februari 2017 door de correctionele rechtbank veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van zes maanden wegens aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging en slagen en verwondingen. Verzoeker betoogt dat hij geen weet had van deze veroordeling. Zolang er geen uitspraak is in beroep, is het volgens verzoeker voorbarig om vast te stellen dat er sprake is van een gevaar voor de openbare orde. Verzoeker voert aan dat zijn veroordeling geen gezag van gewijsde heeft, dat hij onschuldig is en rekt op een vrijspraak. Er dient echter te worden opgemerkt dat het feit dat verzoeker verzet aantekende tegen het vonnis van 13 februari 2017, verweerder niet verhindert om in toepassing van zijn wettelijke toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratief dossier in hun geheel in overweging te nemen. Gelet op de feiten die verzoeker ten laste worden gelegd, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig om te oordelen dat verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De Raad dient bovendien op te merken dat verzoeker voorbij gaat aan het motief dat hij ter fine van weigering van toegang en verblijf signaleerd staat in het SIS. Verzoeker gaat voorbij aan dit motief dat hij dan ook niet weerlegt.

3.3. In een volgend middelonderdeel voert verzoeker aan dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met de gevolgen van de bestreden beslissing. Hij voert aan dat hij sinds het verlaten van zijn land van herkomst geen contact meer heeft gehad met zijn zus die daar nog woonachtig is.

Daarenboven zou er onvoldoende onderzocht zijn of het bestreden bevel een schending kan inhouden van het beginsel van non refoulement. Waar verzoeker met zijn betoog een schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, dient opgemerkt te worden dat verzoeker moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in zijn land van herkomst een ernstig reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of een mensonterende behandeling. Hij moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs en concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een eenvoudige bewering of een gestaafde vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk te maken op artikel 3 van het EVRM (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De Raad merkt op dat verzoeker op 9 april 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende. In het kader van deze procedure werd er reeds een onderzoek uitgevoerd in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, die overeenstemmen met artikel 3 van het EVRM. Er bleek geen reden te zijn om aan verzoeker internationale bescherming toe te kennen. Op 5 juni 2015 nam de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen immers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest met nummer 152 831 van 17 september 2015. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 10 maart 2022 vanuit Frankrijk door België werd teruggenomen in toepassing van artikel 18, 1, (d), van de Dublin III-Verordening. Op dezelfde datum werd aan verzoeker tevens een oproeping overhandigd ten einde de verderzetting van het verzoek om internationale bescherming dat hij indiende in Frankrijk. Er blijkt echter niet dat verzoeker op heden nog het voorwerp uitmaakt van een verzoek om internationale bescherming.

Indien verzoeker van mening is dat de situatie in Ivoorkust in die mate veranderd is dat een nieuwe toetsing aan artikel 3 van het EVRM zich opdringt, komt het verzoeker toe hiervan een begin van bewijs aan te brengen. Verzoeker beperkt zich evenwel tot een theoretische uiteenzetting van de aangevoerde rechtsregel. Hij voert geen nieuwe concrete elementen aan waaruit kan blijken dat zij een risico lopen op een schending van artikel 3 van het EVRM.

3.4. Vervolgens betoogt verzoeker dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing er onterecht is vanuit gegaan dat hij geen gezinsleven onderhoudt. In het bestreden bevel wordt gemotiveerd dat verzoeker niet verklaart een gezin of minderjarige kinderen te hebben in België. Verzoeker betoogt dat het feit dat zijn minderjarige zoon niet woonachtig is op het grondgebied, niet betekent dat hij geen kinderen of gezin heeft. Volgens verzoeker heeft verweerder ondanks de feiten en documenten die zich in het administratief dossier bevinden zijn gezinsleven niet in overweging genomen of onderzocht.

De Raad dient op te merken dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in de mogelijkheid is gesteld om zijn gezinssituatie te verduidelijken door middel van de 'vragenlijst horen' die aan hem overgemaakt werd voor het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker weigerde echter te antwoorden op de vragen die gesteld werden. Ook in zijn verzoekschrift voert verzoeker geen concrete elementen omtrent zijn gezinsleven in België. In tegendeel, verzoeker erkent dat zijn minderjarige zoon niet woonachtig is op het grondgebied. Hij kan dus niet dienstig voorhouden dat hij alhier een gezinsleven onderhoudt met zijn zoon. Verzoeker verduidelijkt geenszins welke *"feiten of documenten in het administratief dossier"* erop kunnen wijzen dat hij een gezinsleven in België onderhoudt. Op basis van verzoekers summier betoog ziet de Raad dan ook niet in waarom verweerders beoordeling kennelijk onredelijk of onjuist zou zijn.

3.5. Waar verzoeker aanvoert dat het feit dat hij geen gezondheidsproblemen heeft, geen pertinent motief uitmaakt, dient de Raad op te merken dat verweerder overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet gehouden is om bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te betogen, is het feit dat hij geen gezondheidsproblemen heeft geenszins het determinerend motief van het bestreden bevel.

3.6. Wat betreft de deelbeslissing om verzoeker geen termijn voor vrijwillig het grondgebied te verlaten toe te staan, steunt ook deze beslissing op twee motieven. Enerzijds wordt gemotiveerd dat er een risico is op onderduiken (artikel 74/14, § 3, 1°, van de vreemdelingenwet), daarnaast wordt gemotiveerd dat er een gevaar is voor de openbare orde (artikel 74/14, § 3, 3°, van de vreemdelingenwet).

Aangaande het motief dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde, kan er verwezen worden naar wat er reeds in het bovenstaande werd vastgesteld.

De deelbeslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, steunt dienstig op artikel 74/14, § 3, 3°, van de vreemdelingenwet. Deze motivering is voldoende om de deelbeslissing om verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, te schragen.

De vaststelling dat er een risico op onderduiken is, steunt *in casu* op twee onderdelen. Het bestreden bevel motiveert ten eerste dat verzoeker niet heeft getracht om zijn verblijf te regulariseren daar hij geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming indiende na zijn aankomst op het grondgebied binnen de door de wet voorziene termijn en zich daarenboven tijdens een politiecontrole op 21 augustus 2022 zich trachtte te onttrekken aan de politie (artikel 1, § 2, 1°, van de vreemdelingenwet). Daarnaast wordt er gemotiveerd dat verzoeker niet meewerkt met de overheid aangezien hij zich niet meldde bij de gemeente binnen de daarvoor voorziene termijn.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat verweerder op de hoogte is van zijn verblijfplaats. Verzoeker betoogt dat hij tijdens zijn onregelmatig verblijf daarenboven voortdurend en ononderbroken getracht heeft om zijn verblijf te regulariseren. Hieromtrent dient de Raad echter op te merken dat uit het bovenstaande blijkt dat het motief op onderduiken steun vindt in twee objectieve criteria zoals voorzien in artikel 74/14 *iuncto* artikel 1 van de vreemdelingenwet. Het feit dat zijn verblijfplaats gekend is bij verweerder, verhindert de toepassing van artikel 1, § 2, 1° en 3°, van de vreemdelingenwet niet.

Waar verzoeker betoogt dat hij getracht heeft om zijn verblijf te regulariseren, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op 14 juli 2010 een aanvraag om gezinshereniging indiende en twee verzoeken om internationale bescherming indiende respectievelijk op 17 februari 2014 en 9 april 2015. Deze drie aanvragen werden geweigerd. Zoals eerder opgemerkt blijkt niet dat verzoeker sinds zijn terugkeer op het grondgebied verder gevolg heeft gegeven aan het verzoek om internationale bescherming dat hij indiende in Frankrijk. Er blijkt ook niet dat verzoeker op enige andere manier zijn verblijf trachtte te regulariseren sinds zijn aankomst op het grondgebied.

In de bestreden beslissing wordt er tevens op gewezen dat verzoeker zich tijdens een politiecontrole onttrok aan de politie en zich vervolgens verstopte. In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij in paniek was en dat dit voorval niet aangehaald kan worden als een staving van het risico op onderduiken. Uit het voorgaande is reeds gebleken dat de vaststelling van een risico op onderduiken dienstig steunt op artikel 1, § 2, 1°, van de vreemdelingenwet. Waar verzoeker betoogt dat het onzorgvuldig is om te stellen dat hij niet meewerkte met de overheid, dient te worden vastgesteld dat deze grief niet kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het enig middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT